

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.063 van 11 oktober 2016
in de zaak A. 218.164/XIV-36.875**

In zake: Berry KEERSSEMEECKERS
die woonplaats kiest bij
advocaat Pieter Gielen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Willekensmolenstraat 72/1&2

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Waterloolaan 115
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 januari 2016, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de tuchtbeslissing CB nr. 124 gewezen op 16.01.201[6] door de Directeur van de Strafinrichting Hasselt”.

Verzoeker vraagt tevens een schadevergoeding tot herstel.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ en over het verzoek tot schadevergoeding tot herstel met toepassing van artikel 25/3 van bovenvermeld besluit van de Regent van 23 augustus 1948.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is ten tijde van de feiten opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 14 januari 2016 wordt een rapport aan de directeur opgesteld met de volgende inhoud:

“Tijdens de celcontrole met de politie en drugshond zijn onder de frigo 2 paarse pilletjes in de vorm van een dominoblokje gevonden verpakt in plastic. Deze zijn bij het rapport gevoegd.”

3.3. De gevangenisdirecteur beslist op 16 januari 2016 de tucht-sanctie van afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte van 14 januari 2016 tot en met 12 februari 2016, wandelen op de kleine individuele wandelkoer, op te leggen wegens het bezit van of de handel in door of krachtens de wet verboden voorwerpen of substanties (inbreuk van de eerste categorie). Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Ook al ontkent de betrokkene de feiten formeel, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat hij niet op de hoogte was van het bestaan en de aanwezigheid van deze verboden substantie. Er wordt dan ook vanuit gegaan, zeker daar de vindplaats door iedereen op cel gebruikt wordt, dat alle betrokkenen minstens op de hoogte waren van de aanwezigheid van deze verboden middelen. Gezien dat de aanwezigheid van deze verboden substantie niet alleen de veiligheid van henzelf maar ook van anderen ernstig in gevaar brengt dient er een duidelijk signaal gegeven te worden dat dit niet kan. Een gepaste sanctie dient zich dan ook op.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging – woonplaatskeuze

4. Luidens artikel 84, § 2, vierde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, wordt elke wijziging van de woonplaatskeuze uitdrukkelijk geformuleerd en bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de hoofdgriffier, met vermelding van het volledige rolnummer van het beroep waarop de wijziging betrekking heeft.

Verzoeker deed in zijn verzoekschrift woonplaatskeuze op het kantooradres van zijn raadsman. Met een schrijven van 13 mei 2016 deelt verzoekers raadsman mee dat hij “zonder instructies zit” en “genoodzaakt [is] om afstand van geding te doen”. Met een schrijven van 17 mei 2016 herhaalt verzoekers raadsman dat hij zonder instructies is en “vanaf heden niet meer op[treedt] als raadsman van [verzoeker]” en “hem dan ook niet [zal]

vertegenwoordigen op de zitting”. Uit dit alles blijkt niet dat de uitdrukkelijke woonplaatskeuze wordt gewijzigd.

5. Uit het voorgaande volgt dat geen uitdrukkelijke wijziging van de in het eerste processtuk gedane woonplaatskeuze voorligt en dat derhalve nog steeds de oorspronkelijke woonplaatskeuze geldt.

V. Afstand van het geding

6. Zoals hiervoor is gesteld, meldt verzoekers raadsman met een brief van 13 mei 2016 de Raad van State dat, “daar [hij] zonder instructies zit, [hij] genoodzaakt [is] om een afstand van geding te doen. Is dit bij deze in orde?”.

7. De afstand van geding is een daad van beschikking die de grenzen van het mandaat van de advocaat overschrijdt. De advocaat moet derhalve over een uitdrukkelijk mandaat beschikken om afstand te doen.

Hoewel de advocaat omtrent de draagwijdte van zijn mandaat wordt geloofd op zijn bevestiging, blijkt te dezen uit zijn voormelde brief dat de raadsman in wezen afstand van geding doet - zich zelfs daartoe “genoodzaakt” voelt - “daar [hij] zonder instructies zit”. Dit spreekt duidelijk tegen dat hij aldus over een mandaat zou beschikken om een dergelijke beschikkende proces-handeling te stellen.

8. In deze omstandigheden stelt de Raad van State vast dat er geen geldige afstand van geding voorligt.

VI. Toepassing van de kortedebattenprocedure - onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert aan dat hij elke betrokkenheid bij de feiten formeel heeft ontkend en dat een celgenoot de feiten heeft toegegeven en uitdrukkelijk heeft gesteld dat de overige celgenoten, waaronder verzoeker, geen weet hadden of konden hebben van de aanwezige drugs. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de tuchtbeslissing te motiveren en dus haar wettelijke plicht vastgelegd door artikel 144, § 7, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (hierna: de basiswet) niet heeft vervuld.

Beoordeling

10. Artikel 144, § 7, van de basiswet bepaalt:

“De gedetineerde wordt binnen vierentwintig uur mondeling, in een taal die hij kan verstaan, en schriftelijk in kennis gesteld van de beslissing en van de beweegredenen waarop zij steunt, in het bijzonder de motieven die de keuze en de maat van de sanctie hebben bepaald.”

De voormelde bepaling betreft de kennisgeving van, te dezen, de tuchtbeslissing. Een onwettigheid in deze kennisgeving kan niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Overigens betwist verzoeker niet tijdig in kennis te zijn gesteld van de bestreden beslissing.

Hoewel verzoeker formeel weliswaar - onterecht - de schending van de hiervoor aangehaalde bepaling aanvoert, blijkt uit de ontwikkeling van het middel dat hij zich in wezen beroept op een schending van de formele-motiveringsplicht en dat hij het afdoend karakter van deze motivering betwist, aangezien hij opwerpt dat de verwerende partij zou hebben nagelaten de tuchtbeslissing te motiveren. Hij voert aldus de schending aan van de formele-motiveringsplicht vervat in artikel 8, § 1, eerste lid van de basiswet, al dan niet

samengelezen met artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Het middel wordt daarom vanuit dit oogpunt onderzocht.

11. Uit het tuchtdossier blijkt dat verzoeker op 16 januari 2016 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing, maar dat hij heeft geweigerd om die te tekenen. Voorts blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing (*supra*, punt 3.3.) dat zowel de motieven die de keuze van de sanctie als de motieven die de maat van de sanctie hebben bepaald, erin zijn opgenomen. Hierbij wordt ook tevens rekening gehouden met het feit dat verzoeker de feiten formeel heeft ontkend en waarom aan verzoekers standpunt ter zake geen geloof wordt gehecht. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

12. Het enige middel is ongegrond.

Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

VII. Vordering tot schorsing

13. De vordering tot schorsing dient, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, te worden verworpen.

VIII. Verzoek tot schadevergoeding tot herstel

14. Artikel 25/3, § 3, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat “[i]ndien geen onwettigheid wordt vastgesteld, [...]”

het arrest dat de procedure tot nietigverklaring afsluit, eveneens het verzoek om schadevergoeding tot herstel af[wijst]”.

Tot een vaststelling van onwettigheid is de Raad van State in dit arrest, dat de procedure tot nietigverklaring afsluit, niet gekomen. Die vaststelling alleen reeds volstaat om het verzoek tot schadevergoeding tot herstel af te wijzen.

BESLISSING

- 1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring.**
- 2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.**
- 3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques